

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl.voor verslagen en abbon. DOVENETELWEG 57^a 2555 TD's-Gravenhage t.070-684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN's-Gravenhage t.070-634101

W E E K B L A D

25e jaargang nr.19

nadruk verboden

9 januari 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na over al wat besproken gaat worden. Op deze tweede vrijdag van de maand dient ons onderwerp van geestelijke aard te zijn. Ik gaf daaraan de titel:

G E E S T O F N I E T

=====

Kort geleden hebben wij een onderwerp moeten behandelen met de titel: leeft God of niet? En wat je God aandoet kun je volgens mij de geest niet onthouden.

Een geest is niets anders dan het simulacrum van een mens, gedragen door energie met een besef en levende in een wereld die nog onwerkelijker is dan de wereldvoorstelling die een mens op aarde pleegt te hebben.

Wanneer je als geest leeft zijn je gedachten bepalend voor al datgene wat je waarneemt en wat je ziet. Je leeft in feite in een hallicunatie, die je echter soms met anderen kunt delen.

Wanneer er voor dit wezen echter een werkelijkheid gaat ontstaan die niet meer al die halicunatoire effecten bevat en het ik konfronteert met een schijnbaar geestelijke werkelijkheid, die echter onveranderlijk blijkt te zijn, dan is de vraag:

Is datgene wat dan nog ervaart, waarneemt, volgens onze definitie nog een geest? Dit is het punt waarover ik met u wilde praten. Maar wanneer u het vervelend vindt moogt u nog iets anders voorstellen.

Ik constateer enige gemompelde goedkeuringen terwijl het merendeel zich zijn oordeel nog even voorbehoudt. Wat trouwens een echt nederlandse reactie is: De nederlander behoudt zich gemeenlijk zijn oordeel voor tot hij na lange tijd tot een veroordeling komt. Dan komt het voor hem er niet meer opaan of hij daarmee gelijk heeft of ongelijk, want hij heeft dan zijn oordeel gesproken en wijkt hiervan voorlopig niet meer af.

Ook in geestelijk opzicht geldt dit gemeenlijk lange tijd. Want je kunt wel het uiterlijk van een mens zien, maar je weet nooit, wat er achter zit.

Want elke mens heeft een z.g. onderbewustzijn. Daarin zitten een groot aantal kasten met goed gesloten vakken. Daarin zitten alle familie-skeletten opgeborgen zodat niemand, ook de persoon zelf niet, deze nog kan zien.

Soms worden dergelijke skeletten toch nog aangevoeld en wordt het gedrag van de eigenaar tijdelijk irrationeel. Soms kijkt een dergelijk geraamte zelfs even om de hoek en wordt de eigenaar manisch of zelfs manisch depressief.

Kort en goed: wanneer je op aarde leeft zijn er in je bewustzijn altijd een aantal elementen die je niet wilt kennen, die je verdringt. Dit is mogelijk omdat wij hersenen hebben. Dank zij die hersenen kunnen wij alles wat ons direct aangaat - emoties en directe indrukken - dermate versterken dat al het andere daardoor steeds weer op de achtergrond wordt gedrukt.

Op het ogenblik dat je een zuivere geest wordt, is dit niet meer mogelijk, niet meer bereikbaar, omdat alles wat voor je bestaat, alles wat je beleeft, van jezelf uitgaat.

Zeker, er kunnen ook dan wisselwerkingen bestaan met anderen, er zijn vele contacten en communicaties mogelijk, maar dezen kunnen niet meer zodanig versterkt worden dat zij de persoonlijkheidsinhouden heel en al overheersen.

Zelfs bij contacten is de basis altijd weer een deel van je persoonlijke inhoudt, die van buitenaf gestimuleerd wordt. Dit betekent, dat je delen van die inhoudt niet meer kunt verloochenen, zoals mensen dit zo vaak doen.

Het is juist deze normaal bij de mens verborgen persoonlijkheidsinhoud die in de eerste tijd van geestelijk bestaan een zo grote rol speelt. Mogelijk denkt u nu: ach, wat komt dat er nu op aan.

Ik kan u echter garanderen dat elke mens en dus ook geest belast wordt met een groot aantal indrukken en emoties die men wel niet toe wil geven, maar die tijdens het stoffelijke leven niet meer teniet gedaan kunnen worden.

De mens kent b.v. een bepaalde moraliteit. Nu kun je uiterlijk gedrag en gebruiken wel veranderen, maar wanneer je eenmaal in een bepaald denken bent opgevoed kun je je aan die eerste je opgelegde moraal nooit meer geheel ontsnappen.

Stel dat je streng katholiek of protestant bent opgevoed. Je zult dan later wel kunnen zeggen "ik doe er niet meer aan". Maar je kunt je niet meer geheel losmaken van de opvattingen die je in je jeugd hebt opgedaan. Je kunt eerlijk overtuigd de gehele wereld toeroepen, dat je niet meer in God en de duivel gelooft, maar in je spelen zij nog steeds hun spel.

Zij zijn dan ook nog steeds van invloed op alles wat je zult doen en zelfs op de wijze, waarop je de wereld zult bezien. Op soortgelijke wijze kun je zeggen, dat een mens bepaalde belevingen meemaakt.

Een dergelijke beleving kan dan in de ogen van anderen erg onbelangrijk zijn of reeds lang afgehandeld, maar jouw gedrag, denken en wereldvisie wordt hierdoor blijvend beïnvloed.

Heel wat oudere mensen hebben b.v. bewust een deel van de laatste wereldoorlog meegemaakt. In deze tijd zijn zij geconfronteerd met zaken, die zij wel beleefd hebben, maar die voor hen in feite ongelofelijk waren.

Zij hebben toestanden meegemaakt, die onvoorstelbaar waren. Zij hebben dezen echter niet alleen maar beleefd als feiten, maar ook als een contrast met alles, wat voor hen voordien bestond.

Kijk, dat contrast vooral heeft zich in die mensen vastgezet. Je kunt degenen die b.v. oorlog en hongerwinter in Nederland hebben meegemaakt nooit vergelijken met anderen, die dit beleven niet gekend hebben, ook al is er uiterlijk geen verschil kenbaar.

In hen bestaat een element, dat toch steeds weer hun daden en denken beïnvloedt, dat in hun gedrag steeds meer meespeelt, ook al denken zijzelf mogelijk dat het voorbij is.

Wanneer je doodgaat zijn het dergelijke belevingen en emoties die, al denkt je zelf waarschijnlijk dat je die netjes hebt weggeborgen omdat zij niet passen in de moderne wereld, de waarden die in de persoonlijkheid en dus in diens ervaren het sterkste op de voorgrond komen.

Juist daarom is het niet zo gek wanneer ik stel, dat de geest in feite voornamelijk bestaat in een wereld van hallucinaties. De beelden die je ziet, die je beleeft, omvatten de hemel en de hel, waarin je niet een wilde geloven maar waaraan je je toch niet geheel kon onttrekken, daar zijn de vijanden die je bedreigd hebben in het verleden, de ontvluchtingsmogelijkheden en mogelijk zelfs de wraakgedachten of goede wensen en daden die je hebt gekend. Zij maken in feite je wereld uit.

Nu is er natuurlijk wel een werkelijkheid na de dood. Maar die werkelijkheid kun je eerst heel langzaam assimileren. Je kunt haar beetje na beetje wel in je opnemen, meer en meer daarvan ook deel worden.

Maar eerst wanneer al die indrukken die je op aarde hebt opgedaan in je verzwakt zijn en terug zijn gebracht tot hun werkelijke betekenis ben je in staat, ook maar iets van die werkelijkheid geheel aan te voelen.

Op het ogenblik echter, dat deze werkelijkheid voor jou je gehele wereld wordt en de eigen interpretaties en indrukken steeds minder een rol spelen kun je wel zeggen dat het wezen dat dan bestaat in feite geen werkelijke geest meer is.

Het is dan een deel geworden van een kosmisch bewustzijn. Maar ja, wij zitten hier, allen nog geesten in feestverpakking. Ik neem aan dat u druk bezig bent uw geestelijk heil te bevorderen en mogelijk zelfs steeds weer bezig bent met pogingen de wereld te verbeteren. In ieder geval bent u zeker bezig met het voortdurend vellen van een oordeel over alles, zelfs over uzelf.

De geest wordt hierdoor belast, zowel met deze beoordelingen als met ervaringen. Hoe feller uw reacties, hoe sterker uw gevoelens tegenover bepaalde zaken zijn, hoe meer dit alles ook gefixeerd wordt in dat deel van het ego dat ik de geest noemde, dat restje wat aan weten, bestaan en beseffen overblijft wanneer je op aarde dood bent gegaan.

Dit betekent enkele wonderlijke zaken. Zol zal die geest zich vooral in het begin manifesteren volgens de stoffelijke voorstelling, die het ik van zich koestert. Wat bepaalde voordelen biedt:

De meeste mensen zien er in de geest altijd weer jonger en knapper uit dan zij op aarde hebben gedaan. Dat komt omdat zij wel vaak in de spiegel hebben gekeken, maar zichzelf nooit hebben gezien zoals zij waren.

Dat alles speelt bij de wijze waarop je jezelf uitbeeldt een rol. Maar die manifestatie op zich is een illusie, want je bent die mens niet meer. Je bent een geheel ander wezen geworden, waarin nogwel een deel van dezelfde bewustzijnsinhouden aanwezig is, maar dat een ander voertuig heeft en over geheel andere mogelijkheden beschikt.

Het gevolg is dat het ik, zolang het ook maar een zeer klein deel van het vroegere bestaan beheerst wordt, het een geest blijft. Dus een wereld waarin illusie, interpretatie en vooral een onjuiste voorstelling van ikheid en wereld een hoofdrol blijven spelen.

Die geest is bijna monomaan. Ik weet niet, of u dergelijke mensen wel eens hebt meegemaakt. Zo iemand begint b.v. met je te praten over het weer. Je vindt dit vervelend en zegt: Ik dacht van de zomer toch ook eens naar Zwitserland te gaan. Het antwoord is dan: ja, ik dacht ook dat het best eens kon gaan sneeuwen.

U weer: maar aan de andere kant wil mijn vrouw liever naar Sicilië. Hij: ja, ja. Maar ik denk dat het toch eerst nog wat zal gaan vriezen.

Een voorbeeld met een heel onschuldig onderwerp. Maar er zijn mensen te over die een dergelijke gedrag vertonen wanneer het over heel andere zaken gaat. Zij doen dit b.v. wanneer er gesproken moet worden over zaken die van levensbelang zouden zijn voor de gehele mensheid. Zij zijn echter alleen maar bezig naar zichzelf te luisteren. Alles wat een ander zegt zien zij niet als een aanvulling van hun denken of weten, maar beschouwen het eerder als een interruptie van hun eigen gedachtenstroom. Zij worden daar dan nog wrevelig over ook.

Wanneer een geest in de wereld van de geest leeft, is deze eveneens bezig met een soort monoloog. Alles wat hem van buitenaf bereikt kan alleen verwerkt worden wanneer het past in het kader van de monoloog die de entiteit voor, tegen en met zichzelf houdt.

Daarom kun je wel degelijk stellen dat alles wat men zelf projecteert in de geest voor een persoon het meest belangrijke is. Want het bepaalt alles, wat je uit de werkelijkheid of uit het contact met anderen zult kunnen ontvangen. Er is wel veel meer, maar de rest gaat eenvoudig aan je voorbij.

Kent u het verhaal van die twee professoren in de filosofie? Neen? Wel, er waren twee professoren, beiden beroemd en bekend door hun benadering en hantering van de filosofie. De een had het nogal arm, de ander echter was zeer welgesteld.

Beiden lopen al debatterende op. Opeens ziet een van hen, de arme, op de grond een dubbeltje liggen. Deze brak zijn betoog abrupt af, pakte het dubbeltje op, maar wist toen opeens niet meer, waar hij het over had gehad. Waarop de ander opmerkte: zo bewijst u, kollega, dat uw redenering uiteindelijk niet sluitend is....

Een flauwe grap? Inderdaad. Maar een goede illustratie: wanneer een geest gekonfronteerd wordt met iets wat betrekking heeft op zijn eigen inhoud, op zijn eigen leven en wezen, vooral wanneer het iets is waardoor hij een gevoel van compensatie verkrijgt, onderbreekt hij zijn monoloog en zijn kontakten. Hij is daarna dan niet meer in staat kontakten en communicatie op te nemen, zelfs al was hij daarmee eerst intens bezig.

Het ik is dan opeens even geheel geïsoleerd en zal alle kontakten en verbindingen met anderen of met de werkelijkheid weer geheel op moeten bouwen. Hij moet er weer helemaal in komen.

wat betekent dat geestzijn inhoudt dat je maar zeer beperkt een continue contact met anderen zult kunnen onderhouden, vooral in het begin. Want er zijn altijd wel weer zaken, die je afleiden en terugwerpen op jezelf.

Op het ogenblik echter, dat alle vormen - het is een vormenwereld die je uit jezelf voortbrengt, een wereld van mag wel en mag niet, licht en duister desnoods - hun betekenis meer en meer verliezen, vallen ook die onderbrekingen meer en meer weg. Eerst wanneer het ik een groot deel van zijn eigen voorstellingen heeft zien slijten tot onbelangrijkheid is werkelijke en langdurige communicatie met anderen mogelijk.

Mijn vraag luist nu: moeten wij een ik dat zover komt nog aanspreken als "geest", wanneer wij uitgaan van de algemeen geldende interpretatie van dit begrip?

Dus nogmaals; een wezen dat nog alle kentekenen heeft van de menselijke persoonlijkheid en als een soort doorzichtige gestalte op kan treden. Wanneer alle vormbesef en menselijke beooringen beginnen weg te vallen meen ik op deze vraag met neen te mogen antwoorden.

Wanneer je eenmaal deel bent geworden van een werkelijkheid die als een geheel ervaren wordt, dan kun je jezelf ook niet meer, zoals voordien, isoleren.

Zeker, elk ego heeft wel een geheim plekje, waar niemand in mag kijken. Daar zitten al die gevoelens in die men voor zich toch afkeurt,

alle daden die je liever zoudt vergeten of die je zoudt willen stellen wanneer je daartoe maar de moed zoudt kunnen vinden of een mogelijkheid zoudt kunnen vinden.

Dit deel van het bewustzijn is op aarde dermate afgesloten, dat niemand daarin toegang krijgt. In de geest bestaat die mogelijkheid echter niet meer.

Zolang je als geest bezig bent met monologen, waarin je nog enige communicatie probeert op te bouwen, kun je nog wel delen van het ik voor anderen verbergen. Maar wanneer je ook maar een klein deel van de inhoud van het ik die daarop betrekking heeft projecteert, moet je daarmee ook het verborgen deel van het ik dat daarmee samenhangt uitzenden.

In deze fase kun je dus niet kommuniseren over een bepaald onderwerp zonder alles wat in verband daarmee in je bestaat aan anderen duidelijk te tonen. Maar je hebt nog wel de mogelijkheid alle delen van je ik buiten beschouwing te laten zover het kontakten met anderen betreft.

Maar wanneer je deze fase te boven komt en leert leven in een wereld waarin je deel hebt aan alle dingen, zijn alle dingen ook geheel deel van jou. Dan is er een volledige wisselwerking en een volledige godelijkheidsbeleving, maar je hebt niet meer de mogelijkheid ook maar iets voor jezelf te behouden. Je bent dan opgegaan in het geheel.

Ik geloof, dat dan niet meer sprake is van een persoonlijkheid zoals men dit begrip op aarde pleegt te interpreteren, ook al is er wel degelijk nog sprake van een ik, dat zich en de wereld volgens eigen wens kan beleven en bezien.

Maar dat houdt volgens mij toch wel in, dat je een wezen, dat een dergelijke staat bereikt heeft niet meer als geest kunt aanspreken. Ik heb trouwens toch wel mijn eigen gedachten t.a.v. het begrip geest:

Op aarde zegt men vaak: hoe groter geest, hoe groter beest. En dan vraag ik mij toch altijd weer af, wie er dan in al die olifanten en neushorens inkarneert. Dat moeten dan wel heel grote geesten geweest zijn indien dit geëgte enige grond van algemene waarheid bevat.

Nu ja, de geest is een besloten persoonlijkheid. En voorlopig zitten wij allen aan deze status nog wel vast denk ik zo. Wij kunnen ons niet zonder meer onttrekken aan de beperkingen van het bestaan. Dat is onzin.

Voor wij in staat zijn, de laatste grens die wij in onszelf hebben getrokken te slechten, zelfs maar tegenover onszelf, zal er nog heel wat tijd verlopen.

Er zal nog heel wat water onder de bruggen van de eeuwigheid doorspoele voor wij zover komen. Geloof dat maar. Een andere geest heeft het eens minder mooi gezegd:

Je wordt pas werkelijk een bewust ego, deel van de kosmos, op het ogenblik dat het goddelijke toilet wordt doorgetrokken en daarmee alle illusies van afzonderlijkheid worden doorgespoeld.

Op zich wel een juist beeld, maar voor mij rijst dan weer de vraag wie aan de sproeiing trekt.

Een dergelijk voorbeeld doet je denken, dat er een soort noodlot hierbij een rol speelt. Wanneer je eenmaal als geest leeft weet je al snel dat een soort noodlot in feite niet bestaat.

O, er bestaat konditionering. En deze kan zelfs heel wat levens omvatten. Maar alle erkennen, alle bestaan en beleven komt voort uit keuzen die je maakt. Ook al geef ik toe, dat die keuzen vaak geheel instinktief worden gemaakt, zo onbewust instinktief als een mens zijn oogleden laat zaken op het ogenblik dater iets op zijn ogen af komt vliegen.

Dat is juist konditionering. Wanneer een groot aantal keuzen en reacties eenmaal geheel automatisch zijn geworden kun je je daarvan niet

meer zo gemakkelijk ontdoen.

Je bent dan geen bewust beheerste persoonlijkheid meer. En wanneer je niet meer bewust beheerst reageert zul je door je eigen reacties voor een heel groot gedeelte worden geleid. Hierdoor maak je dan soms grote fouten, die je bij een bewust handelen wel degelijk had kunnen vermijden.

Dan vergaat het je als die engelsman die in Europa autorijdt en even vergeet, waar hij zich bevindt. Hij wordt wakker in het hospitaal en heeft heel wat moeite met de verklaring, dat hij aan de verkeerde kant van de weg heeft gereden en zo zelf aansprakelijk is voor al wat hem overkwam. Want zijn instinkt zegt: Ik heb links gereden en dat is de juiste wijze van rijden.

Dergelijke automatismen en konditioneringen dwingen ons ook in de geest vaak, door te worstelen van de ene wereld naar de andere, van de enige wereldvoorstelling naar de andere dus. En juist hierdoor worden wij altijd weer op de duur gedwongen te zoeken naar meer objectieve mogelijkheden tot ervaren, daar wij zonder dit niet meer weten hoe wij uit de chaos die wij door ons onbewust steeds weer reageren op een bepaalde wijze veroorzaken, voor onszelf op kunnen lossen.

Menige geest besluit dan Ik ga voorlopig maar weer terug naar een stoffelijk lichaam, dan ben ik altans voorlopig al deze strijdigheden even kwijt.

Maar hier rijst weer een volgende vraag: een geest die een stoffelijk lichaam heeft, is dat nog een geest? Ik geef toe, dat mensen soms zeer geestig kunnen zijn, maar dezen zijn gemeenlijk alles behalve geestelijk.

Indien ik mij afvraag of de noodzaak tot hallucineren ook in de stof nog aanwezig is, zoals zij voor de geest bestaat, zo geef ik toe dat deze voor de meeste mensen in meerdere of mindere mate wel bestaat. Maar dan toch wel veel beperkter en minder als een beleefde werkelijkheid dan in de sferen. Ook al leeft in het lichaam en verbonden daarmee een ik dat als geest op zal treden, toch meen ik dat je een mens in de stof niet zonder meer ook een geest kunt noemen.

Zoals je de geest ook niet meer als werkelijk deel van het ik kunt beschouwen wanneer dit ik deel is geworden van de totaliteit volgens mij. Je zoudt dus moeten zeggen:

Degeest is een overgangsfase van het ego, zoiets als de cocon die ligt tussen het bestaan van de rups en dat van de vlinder.

Waarmede ik mijn mening duidelijk hoop te hebben gesteld: Er is een fase van het ik die men geest noemt. Maar geest is niet de kern van ons wezen.

Heeft iemand commentaar?

x U zegt dus dat je de geest niet meer als geest kunt zien wanneer zij deel is geworden van het geheel?

- Inderdaad. Het is nog wel een ik, maar het bezit de kenmerken van de geest niet meer. Zeker, de geest is, gezien vanuit de totaliteit een onderdeel daarvan, deel van het geheel.

Maar de geest als afzonderlijke functie kan niet bestaan met de eigenschappen die volgens ons de meest bepalende zijn op het ogenblik dat zij bewust deel wordt van die totaliteit. Zij verandert van wezen.

Ik noem deze vorm dan maar liever de ziel. Maar misschien vindt u dat weer zielig voor de geest.

x Wat is de ziel dan?

- De ziel is de werkelijke kern van het wezen. Wanneer wij de bij onze groep gebruikelijke omschrijving hanteren: de ziel is de goddelijke kern, de waarheid, het blijvende of tijdloze van het ik, waaromheen een persoonlijk besef en een persoonlijke reactie wordt opgebouwd.

Wanneer deze twee delen van het ik om ervaring op te doen een stoffelijk voertuig als tijdelijk deel van het ik aanvaarden spreken wij van een inkarnatie, zelfs wanneer er dit in een fijnstoffelijke wereld geschiedt.

Inkarniert men als ikbeschouwende vorm in de stof, dan spreken wij van de mens, ook al is vanuit een menselijk stand het alleen maar te hopen dat je door je optreden in de stof die naam ook inderdaad waardig zult zijn.

Is dit voldoende?

x Wanneer de geest steeds weer moet kiezen, hoe is er dan helderziendheid mogelijk en astrologie?

- Ik zal proberen het U duidelijk te maken. Helderziendheid - ik neem aan dat u hiermede de helderziendheid in tijd bedoelt - is niets anders dan het waarnemen van in het heden reeds als bijna onvermijdelijk vastliggende gebeurtenissen, die zich echter niet geheel volgens het helderziende beeld behoeven te voltrekken, omdat er altijd veranderingen en afwijkingen mogelijk blijven zolang het feit nog niet kenbaar is en voltooid.

Wanneer bij een visioen ook maar een enkele daarbij betrokken persoon anders reageert dan op de grond van een rechtlijnig gedrag verwacht kan worden zal het gehele visioen een mate van onjuistheid verwerven.

Bij helderzien in de tijd komen dan ook vele afwijkingen voor t.a.v. hetgeen men oorspronkelijk gesteld heeft. De mensen zijn echter geneigd te letten op overeenkomsten met de prognose. Dezen zijn er wel degelijk, omdat zelden alle betrokken factoren af zullen wijken.

Men kan zeggen, dat het visioen in de tijd in feite de grootste waarschijnlijkheid op grond van het heden weergeeft. Meestal zullen hoofdpunten dan ook wel kenbaar uitkomen. Maar de details die gesteld werden wijken gemeenlijk sterk af.

U zult dit naar ik meen wel met mij eens kunnen zijn. In vele gevallen moet je zelfs heel hard zoeken om nog ergens iets van de voorzegde hoofdmogelijkheid in de zin van de prognose terug te vinden.

Dit op zich impliceert dus als dat de toekomst niet geheel vast ligt, maar dat er altijd weer keuze mogelijkheden bestaan. Wat dan weer betekent dat er geen onvermijdelijk en geheel vastgelegd lot bestaat.

U noemt verder de astrologie. Laat mij een tegenvraag stellen: Nederland is goed bewegwijzerd. Door naar de wegwijzers te zien kunt u dus weten, welke bestemming u zult bereiken wanneer u de betreffende weg geheel volgt.

U kunt echter onderweg afslaan. U kunt zonder benzine komen te staan en zo u doel niet of veel later dan verwacht was bereiken, u kunt een ongeluk krijgen en zelfs uw weg terug afleggen om op uw uitgangspunt in een hospitaal te worden opgenomen.

M.a.w.: de wegwijzers bepalen niet, waar u terecht komt. De astrologie, in zijn eenvoudige vorm voornamelijk gebaseerd op de wisselwerking van planete waarbij zowel de zon als de maan voor dit doel als planeet worden aangesproken, registreert zo voornamelijk verschuivingen van het evenwicht binen het zonnestelsel die op alles, wat daarin leeft invloed kunnen hebben.

Door deze verschuivingen ontstaan tendenzen, meest waarschijnlijke ontwikkelingen en reacties. Toch zijn die tendenzen en reacties niet zo onveranderlijk en volledig vastgelegd, dat geen afwijken daarvan mogelijk zou zijn.

De beste astrologen houden bovendien rekening met de invloed van bepaalde vaste sterren op de zon. Je kunt op aarde nog rekening houden met rond 17 sterren, die de werkingen in de horoscoop aangeduid precisieren en zo een nader precisieren van de verwachting zowel in tijd als intensiteit van werking mogelijk maken.

Ook volgens hen blijkt nog steeds, dat de sterren wel waarschuwen voor

-bepaalde invloeden en tendenzen, maar dat zij niet dwingen.

Wanneer ik weet, dat er op een bepaald ogenblik voor mij een bepaald ongeluk waarschijnlijk is, zal ik misschien niet het gehele ongeluk kunnen voorkomen, maar een groot deel daarvan kunnen vermijden of de aard er van voor mijzelf veranderen.

Wanneer ik thuis blijf op het uur, dat mij een ongeval bijna onvermijdelijk zal overkomen, krijg ik mogelijk nog wel een boekensteun op het hoofd, maar was ik naar buiten gegaan dan zou het vliegtuig dat verongelukt een noodlanding op mijn hoofd geprobeerd hebben - als overdreven voorbeeld.

Er zijn dus wel degelijk bepaalde tendenzen aan te wijzen die mede bepaald zullen worden door het milieu waarin men leeft, het karakter, de erfelijke eigenschappen e.d. Maar het is niet dwingend. Er zijn mogelijkheden om aan bepaalde beïnvloedingen geheel of grotendeels te ontkomen.

Dan mag je ook hier stellen, dat er een keuze bestaat, een kans om je aan je schijnbaar onermijdelijke lot toch te onttrekken.

Dit alles impliceert, dat er, zij het mogelijk beperkt, een vrije wil moet bestaan.

x Indien die bestaat, hoe is dan die helderziendheid, dus het vaste beeld van de toekomst, mogelijk?

- Zoals reeds gesteld: wanneer iemand een vast beeld heeft van de toekomst zal hij letten op alles, wat een vervulling van dit beeld betekent en alle afwijkingen verwaarlozen. Daarom denkt hij achteraf, dat hij volledig gelijk heeft gekregen ofschoon dit feitelijk niet het geval is.

Ik stel dan ook nogmaals, dat helderziendheid in de tijd alleen mogelijk is in zeer algemene lijnen en dan nog alleen volgens de lijnen van grootste waarschijnlijkheid.

Dit is het geheel van de tendenzen en mogelijkheden die bestaan op het ogenblik mits er geen van de rechtlijnige ontwikkeling een sterke afwijkingen optreden.

x Dus helderziendheid is in feite gedachtenoverbrenging?

- Dat behoeft het niet te zijn. Gedachtenoverbrenging stellen wij immers altijd als werking tussen individuen. Dit is niet altijd het geval, ja, soms zelfs geheel niet mogelijk. Ik wil hierbij graag toegeven, dat veel gedemonstreerde helderziendheid belangrijke punten aan een telepathisch aflezen van een persoonlijkheid en de inhouden daarvan kan ontlenen.

Er bestaat echter ook nog zo iets als een gemeenschappelijk bovenbewustzijn. Wil je dit nader verklaren kan kun je zeggen: wanneer een mens denkt straalt hij ook bepaalde energien uit. Met menselijke instrumenten is dit nog niet zo gemakkelijk en afleesbaar waar te nemen, maar met een goede encephalograaf is het al mogelijk bepaalde gedachtenprocessen van elkaar te onderscheiden waardoor duidelijk wordt, dat in die uitstralingen grote verschillen van frequentie en intensiteit bestaan.

Gesteld, dat de gehele mensheid zo "denkt". Er ontstaat dan een gemiddelde uitstraling die intens kan zijn en rond elke groep van mensen en zelfs rond de gehele mensheid aanwezig is.

Wanneer iemand nu afstemt op een deel van dit bovenbewustzijn - er mee in harmonie komt - hoe dan ook, zal hij uit dit gemeenschappelijk denken de meest sprekende factoren in overeenstemming met zijn wijze van afstemming, ontlenen.

Hij krijgt dus een beeld, dat niet bepaald wordt door de gehele inhoud van het bovenbewustzijn, maar door die factoren waarop hij is gericht en die door de meeste mensen gedeeld worden.

Daar de meeste mensen aan zaken denken voor zij die doen kan ook wat betreft het geheel of een deel van de wereld worden gesteld, dat hetgeen als gedachte overheersend aan ezig is ook grotendeels metterdaad verwezenlijkt zal worden.

De zo ontvangen impulsen kunnen dus deels of zelfs geheel gerealiseerd worden op aarde. Ook dit kan een bron zijn voor helderziendheid in de tijd. Maar er bestaat nog een mogelijkheid:

Wanneer je als geest bestaat op de grens van ik zijn en niet meer beperkt ik-zijn is de tijd voor jou een variabele geworden. Een soort dimensie, een soort afstand dus. Je kunt dan vooruit of teruggaan in de tijd en elementen waarnemen.

Stel nu, dat je als ik in de tijd een binding hebt met een bepaalde persoon, een relatie hebt met een bepaalde groep. Je voorziet dan door je dwalen in de tijd dat een bepaalde ontwikkeling of explosie mogelijk is. Je waarschuwt dan daarvoor.

Voor degene die dit ontvangt is het gemeenlijk een helderziende waarneming. Maar alweer: in de tijd zijn een oneindig aantal parallele mogelijkheden. De entiteit die afleest heeft de waarschijnlijkheid die het dichtst ligt bij hemzelf en waarschijnlijk ook bij de mensheid gevolgd.

Wanneer er een wijziging in gedrag of denken optreedt zal echter als werkelijkheid voor de mensen een parallelwerkelijkheid op gaan treden. Deze wordt dus waar en niet meer het beeld, dat oorspronkelijk werd doorgegeven.

Aangezien een dergelijke afwijking nimmer zeer sterk zal zijn tenzij het gaat over langere perioden zul je over het algemeen nog zoveel elementen die in het oorspronkelijke beeld aanwezig waren overhouden, dat de mens al snel geneigd is te stellen, dat het een geheel juiste voorspelling was.

Ik hoop hiermede duidelijk te hebben gemaakt, dat er nogal wat mogelijke bronnen voor de helderziendheid in tijd bestaan, maar dat dezen nimmer een volledig onveranderlijk beeld opleveren.

Zouden wij op dit onderwerp nog verder door willen gaan, dan zouden wij alleen daaraan tenminste één gehele avond moeten besteden. Iets wat wij in het verleden trouwens reeds meerdere malen gedaan hebben. Toch hoop ik, dat deze summierre gegevens reeds verhelderend voor u kunnen werken.

x Ik zou graag het verschil willen weten tussen astrale en geestelijke werelden.

- Een geestelijke wereld is een wereld, die geen materie omvat maar alleen energie. Dit betekent dat geen enkele vorm die daarin bestaat anders kan bestaan dan door de continuatie van de gedachte, waaruit zij voortkomt.

In de astrale wereld hebben wij te maken met een soort stoffelijke wereld, waarin geen vastematerie voorkomt, maar waarin zeer veel kleinste deeltjes van alle soorten ongebonden rondzwerfen.

De gedachte projecteert zich in die wereld als een veld en vormt zo een soort matrix, waarin die deeltjes worden gevangen en geordend ongeveer zoals ijzervijbel zich zal ordenen volgens de lijnen van een magnetisch veld.

Het resultaat is, dat er een vorm ontstaat die t.m. een groot deel van de waarde van het denkbeeld uitbeeldt. Het is echter materie. Wanneer een dergelijke vorm echter langere tijd bestaat, zal tussen de vrije deeltjes materie een onderlingen binding ontstaan.

Valt de oorspronkelijke bron, de gedachte, als vormgever weg, dan zal de vorm nog enige tijd blijven bestaan en wel tot er door een ander veld of een werking een verstoring van de vorm plaats vindt.

Een vorm die op deze wijze, dus onbevleed, voortbestaat en wij dan ook een astrale schil, zo aangevende dat het geen levend wezen of een vorm die bezield is door gedachtenkracht is, maar alleen een vorm.

De schil kan al dan niet geladen zijn met bepaalde vormen van energie, maar kan ook in dit laatste geval alleen beantwoorden aan haar uiterlijke

en ingelegde waarden, niet kan denken en zo alleen reageert volgens een eventueel daarin vastgelegd automatisme. Voldoende en duidelijk?

x En het menselijke lichaam dan?

- Dit is eveneens gekonditioneerd en dankt zijn samenhang aan de specialisatie van de cellen tot door de genen bepaalde typen en verder door de stimuli die o.m. door endocrine klieren, zenuwstelsel, vegetativum etc. aan organen en weefsels worden toegevoegd.

Er is dus ook sprake van een reeks automatismen. Maar bij de mens zit ook nog een centrale met opslagmogelijkheid. Je kunt de hersens beschouwen als een soort komputer waarbij de signaaldoorlaatbaarheid van de grote cel verschillende gedachten en associatiesporen mogelijk maakt.

Het eindresultaat van dergelijke reeksen wordt dan weer omgezet in een zintuigelijk signaal. Het wordt denken als een met jezelf spreken - dus in feite jezelf horen - iets zien, herkennen etc.

Er is een konditionering, maar hierbij kunnen de hersenen door de beelden enz. die zij als gevolg van ervaringen tevoorschijn brengen, een van het automatisme afwijkende reactie veroorzaken.

Zowel wat erfelijke eigenschappen betreft als de automatische impulsen heeft verder de geest de mogelijkheid dezen binnen de bestaande mogelijkheden te versterken of te verzwakken.

Dit houdt in, dat de geest in zekere mate het voertuig kan sturen. Zij kan het niet onmiddellijk en geheel aan zichzelf aanpassen, maar kan volgens de weg der geleidelijkheid grote invloed uitoefenen.

Vergelijk: u hebt een auto. Iemand zit achter het stuur. Hij is dan afhankelijk van het motorvermogen, de aanwezige bedieningsorganen etc. Ook de brandstof speelt een rol - voor het lichaam is dit levenskracht.

Wanneer al deze kwaliteiten aanwezig zijn, dan kan hij inderdaad reageren op alles wat gebeurt en zo zijn eigen weg bepalen. Alleen: wanneer hij te snel wil reageren gebeurt er waarschijnlijk een ongelukje. Reageert men te traag, dan schiet men zijn doel voorbij en is eveneens een ongeluk denkbaar.

De bestuurder moet dus juist reageren. Een goede chauffeur doet dat bijna automatisch. Zonder de bestuurder en diens ingrijpen werkt het voertuig niet, is het niet bestuurbaar e.d.

De geest is met het lichaam als met een voertuig verbonden. Wat niet betekent, dat de volledige inhoud, mogelijkheid en kracht van die geest ook geheel in dit lichaam zit.

Stel u voor, dat de hersenen door de geest bediend worden - die daarop wel geheel is geconcentreerd - en daardoor wijzigingen van impulsen - waarbij o.m. de frontale hersenlobben en een centrum in de rechter hersenhelft een rol spelen - tot stand kan brengen.

In de astrale sfeer blijft een voertuig dat eenmaal enige tijd bestaat nog langere tijd actief functioneren volgens ingelegde plannen. Het stoffelijke lichaam eindigt echter zijn activiteit op het ogenblik dat de geest - de bestuurder - zich geheel terugtrekt.

En wat het lot betreft: een chauffeur in een auto kan wel zeggen dat hij links of rechts wil afslaan, maar hij zal gemeenlijk daarmee toch moeten wachten tot hij een afslag op zijn pad treft.

Voor de geest geldt, dat er lichamelijk beperkte mogelijkheden zijn zodat het kiezen van een geheel andere richting alleen mogelijk is, wanneer de wil daartoe tijdig aanwezig is en rond het voertuig de daarvoor noodzakelijke omstandigheden ontstaan.

x Heeft het lichaam ook invloed op de geest? Bij een alcoholist b.v.?

- Niet in de zin dat een dronken lichaam ook de geest dronken maakt. Wanneer men echter alcoholist is, is dit een cabedwingbare werking in het lichaam.

Bij zwakte van wil zal de geest dus emoties en werkingen moeten opnemen en voor zich verwerken die als zo'nig niet bij alle mensen vergelijkbaar bestaan. Dit impliceert, dat de geest in een dergelijke toestand vaak bepaalde waanbeelden opdoet, die eerst weer moeten slinken en verbleken, verwisseld moeten worden door geheel eigen hallucinaties en uiteindelijk voor enig besef van de grote werkelijkheid, voor die geest zich op kan gaan lossen tot een deel van het werkelijke en grote ik.

x Is de geest hetzelfde als het hersenbewustzijn?

- Ik meende duidelijk te hebben gesteld, dat dit niet het geval is.

Indien je de verhouding tot geestelijk bewustzijn vanuit het hersenbewustzijn wilt vastleggen kun je stellen:

De geest heeft een grotere nuttige capaciteit tot het opslaan van feiten en impulsen dan de hersenen, maar zal alleen die impulsen van de hersenen in zich verankeren waarvan de indruk sterk genoeg is geweest.

Wanneer indruk en motie samengaan en sterk zijn, zal dit beleven ook in de geest geheel verankerd worden. Van de rest van het leven blijft nog wel iets in de geest aanwezig, maar dit kun je eerder vergelijken met de onbewuste waarnemingen van de mens.

Stel: u staat als man voor een etalage met dessous omdat je met de vrouw uitbent. Zij beziet de lingerie, u hunkert naar de fotoshop etalage waar zij zo dadelijk snel aan voorbij zal lopen. Bewust weet u niet eens wat er in die etalage dan staat.

U zult het zich dus ook nooit herinneren. Maar een goede hypnotiseur kan u terugbrengen tot het ogenblik dat u voor die etalage stond. Dan blijkt, dat u alles wat er in stond, zelfs de prijzen, hebt opgenomen en in de hersenen vastgelegd. Maar het heeft geen indruk gemaakt en speelt dan ook in het waakbewustzijn geen enkele rol.

De hersenen hebben dus alles wel vastgelegd, maar niet op een toegankelijk niveau als gevolg van de zeer geringe intensiteit, waarmee de indrukken werden verwerkt.

Dit geldt ook voor vorige levens. Vorige inkarnaties zijn dus nooit in hun geheel toegankelijk in de geest vastgelegd -- ook al doet men vaak of dit wel het geval is.

Wat je hebt is een reeks van hoogtepunten. Van een leven van rond 40 jaren blijft mogelijk een film over met een werkelijke "vertoningsduur" van twee uren. Daar dit alles echter de saillante punten van een leven zijn ervaar je dit geheel toch als een volledige weergave van dit vroegere bestaan. Maar je hebt wel alle vervelende perioden waarin niets belangrijks gebeurde eenvoudig overgeslagen en wel interessante punten bekort tot hun essentie.

x Kun je de herinnering aan vorige levens ook door hypnose terugkrijgen?

- Je kunt de delen van die herinnering die ook de stof beroerden -- wat gemeenlijk gebeurt in de prenatale periode en kort na de geboorte op wat waziger wijze -- wel zo wakker roepen.

De beelden die je dan krijgt zijn dan toch niet meer geheel zuiver en worden vaak vermengd met verhalen die je hebt gehoord, dingen die je hebt gelezen of gezien.

De herinnering aan het vroegere bestaan kun je dus wel wakker roepen, maar zij is bijna altijd vervormd, nooit volledig en daardoor uiteindelijk bij controle ook niet volledig juist.

Vaak is dit dus zinloos. Ik vindt het altijd dom wanneer iemand nu de balans van 1969 opmaakt en vergeet die van 1980 op te maken, die hij toch werkelijk nodig heeft om zijn mogelijkheden in 1981 in te kunnen schatten.

M.a.w.: alles wat je in het verleden bent geweest heeft bijgedragen tot de conditionering van je bewustzijn zoals het nu bestaat en is dus

deel van elke impuls die de geest het lichaam probeert te geven. Het heeft geen zin alles van het verleden af te weten, enkele gevallen uitgezonderd.

Er zijn phobien e.d. die voortkomen uit een vorige inkarnatie. Door te weten waar zij vandaan komen leer je er mogelijk gemakkelijker mee leven of zelfs de kwaal te overwinnen. In dit geval is de hypnotische regressie voor mij wel aanvaardbaar.

Soms brengt dit echter meer ellende, zeker voor de geest, dan nut. Wanneer je dood gaat als Jan en je denkt aan jezelf als Mientje, die je veel eerder bent geweest, reageer je verkeerd en kun je de laatste ervaringen niet goed verwerken.

Wat betekent dat de geest door deze hypnotische regressie in de stof beelden vermengd heeft van meerdere levens en nu niet meer in staat is op de meest optimale wijze te reageren en niet snel komt tot een leven in het voor het ik nu optimale hallucinatoire wereldje van waaruit verdere kontakten en erkenningen kunnen worden opgebouwd.

Als geest moet je dan eerst weer je eigen verdeeldheid op leren heffen voor je tot een meeromvattend contact kunt komen met anderen op basis van je gehele bewustzijnsinhoud en zo ook in de geest een stapje verder kunt komen.

Dit bezwaar kan aan die hypnotische regressie wel verbonden zijn. Maar niet in alle gevallen. Het kan dus zijn, maar hoeft niet altijd zo te zijn.

Vrienden, U neemt mij niet kwalijk, dat ik nu zelf weer het woord neem. Ik heb ik het door mij aangesneden onderwerp heus wel het voornaamste duidelijk genoeg gezegd. Het lijkt mij niet zinvol daarop nu nog verder en uitvoeriger door te gaan. Ik ga afsluiten.

Ik ben dankbaar voor uw reacties. Door de vragen die u stelde kwamen wij ongetwijfeld tot een beeld, dat voor u interessanter zal zijn om nog eens over na te denken.

Onthoudt u echter één ding: U moet zelf over die dingen nadenken. Wat ik zeg is volgens mij waar. Of het ook uw waarheid is, nu en zoals u nu bent en leeft, moet u zelf uitmaken.

Wanneer u dit doet ben ik zeker de persoon niet, om u van dit belangrijke proces langer af te houden. Ik zal het medium dus nu vrij gaan geven.

Voor ik dit doe wil ik u natuurlijk allen nog een prettige avond en ikien het maar even mogelijk is ook een redelijk nuttig en aangenaam jaar toewensen.

-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het tweede gedeelte van de avond moet altijd enige esoterische elementen bevatten. Aan de andere kant denk ik ook wel eens: jullie zijn zelf zo druk over allerlei punten bezig geweest, waarom zou ik jullie nu de mond snoeren. Een moeilijke keuze voor mij.

Laat ons het dan zo doen: ik ga nu een paar dingen zeggen over de esoterie en daarna geef ik u dan nog even de kans om aan het woord te komen.

Hopelijk stel ik zo iedereen tevreden, zowel U als mijn bazen. Nu ja, bazen? Degenen waarvan ik nog aanneem dat zij meer weten en beter zijn dan ik. Dus balanceer ik tussen hun wesen en die van u, daar ik aanneem dat u nog iets van mij kunt leren - al weet je dat nooit zeker.

Goed. luister: Wanneer wij bezig zijn met esoterie zijn wij altijd maar weer bezig naar binnen te kijken.

Op zich is dat natuurlijk gemakkelijk. Bij de meeste mensen is het van binnen toch duister, dus zij kunnen zich van zichzelf voorstellen wat zij maar willen. Aandde andere kant schrik je wel eens van alles wat je daar binnen aantreft, wanneer je eens een lichtje aansteekt.

Dan ziet zo iemand opeens: wat ben ik toch een hebberig en gelijkhebberig persootje. Ik ben alleen bezig de wereld te verbeteren omdat ik zelf gelijk wil hebben.

Toch zit er van binnen nog wel wat meer in. In onszelf steekt de mogelijkheid tot geluk, tot harmonie. Of wij dit nu mooi en dichtertlijk omschrijven danwel geloven, zo is het werkelijk. Er zijn trouwens heel wat mensen die dit en nog veel meer geloven, vooral de gelovigen. Wanneer het op de praktijk aan komt geloven die bijna alles.

Wanneer je echter diep in jezelf schouwt dan denk je: die mogelijkheid tot geluk, tot harmonie in mijzelf moet toch zin, moet toch enige betekenis hebben. Wanneer ik gelukkig ben, dan beleef ik even de hemel en wanneer ik geen harmonie kan vinden, noch met mijzelf noch met iets anders dan zit ik in de hel.

Ook op aarde zie je dit vaak. Mensen zijn doodongelukkig, kunnen nergens harmonie mee vinden. En dan, opeens, zijn zij met de muziek mee.

Kijk je werkelijk in jezelf naar je ware ik, dan krijg je ook nog de indruk, dat je wel heel wat dromen koestert, maar dat je, wanneer je jezelf even beziet zoals je bent en worden kunt, ook zonder het waar worden van al die dromen er een mogelijkheid voor je bestaat om zelfs ondanks alles een beetje gelukkig te zijn.

En met gelukkig zijn bedoel ik niet een "jongens, laten wij vooral leut trappen". Want in vele gevallen zijn mensen die zo voortdurend en luidruchtig feestvieren in feite wezens, die proberen zich te verdoven omdat zij geen raad weten met zichzelf.

Vraag jezelf gewoon eens: wat kan ik nu eens gaan doen om mijzelf een klein beetje gelukki er te gaan gevoelen. Op welke manier kan ik mijn wereld voor mijzelf een beetje lichter maken?

Er zijn natuurlijk mensen die zeggen: breng uw licht naar de wereld. Maar wanneer je zelfs geen lucifer op zak hebt en innerlijk alleen maar vol duister en angsten steekt, hoe wil je dan licht aan de wereld brengen? Het enige wat je in dat geval nog kunt doen is theologie studeren.

Dus wat ik probeer te zeggen is dit: wanneer je eerst maar in jezelf een beetje licht en een beetje geluk kunt vinden, is het veel gemakkelijker om dat met de wereld te delen.

Niet dat die wereld daar nu altijd zo happig op is. Heel wat mensen denken: wanneer hij zo gelukkig is en ik ben ongelukkig dan heb ik toch liever, dat hij ook een tijdje ongelukkig is, want dat vindt ik rechtvaardiger.

Zoals het verhaal van die zakenman die het goed met de mensen meende. Wanneer hij op de rand van het faillissement stond, gaf hij bal na bal en liet overal in zijn woning alle lichten branden.

Maar wanneer de zaken goed gingen was het in zijn huis erg rustig en was hij ook met de verlichting erg zuinig.

Iemand vroeg hem eens, waarom hij zo handelde. Zijn antwoord was: Ik gun de mensen ook wat geluk. Wanneer het mij goed gaat houdt ik rekening met het geluk van mijn meeste konkurrenten, die het fijn vinden wanneer het mij slecht gaat. Daarom doe ik net alsof het mij slecht gaat wanneer het mij goed gaat.

Maar wanneer het mij werkelijk slecht gaat en iemand komt daar achter krijg ik geen bankkredieten meer. Dus doe ik juist dan net of het mij erg goed gaat....

Wat meteen een mooi voorbeeld is van een typisch menselijke denkwijze. Ik wil u zeker niet een dergelijke handelwijze aanbevelen, maar u moet wel beseffen dat, wanneer u gelukkig bent, er heel wat mensen zijn die het daar helemaal niet mee eens zijn.

Daarom moet je wanneer je je gelukkig gevoelt ook niet proberen dit voor iedereen te etaleren. Maar dan ben je innerlijk ook sterk. Dus gebruik je je innerlijke licht zo onopvallend mogelijk om anderen op hun eigen wijze ook wat licht te geven en mogelijk wat gelukkiger te maken.

En wanneer je dan ontdekt, dat je die ander gelukkig maakt door eens op je af te laten geven maakt dat niet veel uit. Je bent gelukkig en wanneer je dan zo nu en dan eens een sneer op de koop toe moet nemen is dat toch niet zo erg?

Per slot van rekening, wanneer je alles zoudt horen wat de mensen over je zeggen, vooral alles wat achter je rug gezegd pleegt te worden, besef je dat je de mensen een groot plezier doet, alleen maar door te bestaan.

Zo bezien is voor mij de esoterie - ik denk er aan dat ik gezegd heb dat jullie ook nog even aan het woord zouden komen - vooral het vinden van licht en kracht, van vreugde en geluk in jezelf.

U ziet het, ik ben niet geheel zoals sommige mensen, die beginnen te zeggen dat zij het kort zullen maken en pas 3 uur later aan hun amen toekomen. Dat is mijn stijl niet.

Duidelijkheidshalve dus: voor mij is esoterie gewoon een zoeken naar dat beetje harmonie dat je innerlijk vinden kunt. Vaak is het niet erg veel, maar neem er voorlopig maar genoeg mee en kijk eens, wat je er mee kunt doen.

Dan zul je ontdekken dat je in jezelf steeds meer licht vindt. En wanneer je dat licht dan met de mensen om je heen kunt delen, maak je ook de wereld iets beter, al kun je er wel op rekenen dat niemand je daarvoor zal komen bedanken.

Maar wanneer je een bedankje werkelijk hard nodig meent te hebben kun je ook beter duisternis onder de mensen gaan zaaien. Dan wordt je vereerd en is de kans groot dat je er ook nog flink aan verdient.

Zo, dat was dan mijn verplicht betoog betreffende de esoterie. En nu wil ik graag zien, of u nog ergens op wilt gaan reageren.

x Ja. Men stelt dat het uiteten van goede gedachten bijeengegaard zou worden en dat dat invloed op de wereld zou hebben, op het wereldgebeuren. Er zijn bewegingen die hun goede gedachten richten op belangrijke personen in het wereldgebeuren om hen zo in de goede richting te brengen. Mijn vraag luidt: rond kerstmis zullen miljoenen mensen rond de wereld met goede gedachten bezig zijn. Toch lees je meestal na kerstmis in de kranten juist een heleboel ellende.

- Dat ben ik direkt en geheel met u eens. Maar een goede gedachte is heel iets anders dan een goed voornemen of een tijdelijk je hatelijke inborst wat aan banden leggen.

Wanneer de mensen bezig zijn met vreten op aarde hebben zij inderdaad een zeker welbehagen. Soms wordt het zelfs tot een onbehagen. Zij denken dan inderdaad: alles is goed.

Maar zij denken niet aan de mensheid. Zij zijn niet bezig gedachten uit te zenden in de stijl van "ik wil met jou in vrede leven en daar wil ik zo nodig ook offers voor brengen". Zij zeggen eerder: nou, ik heb het goed en ik gun jou hetzelfde.

Niemand wordt daar wijzer van, velen worden alleen maar nijziger daardoor. En bovendien, wat voor de een goed is, is mogelijk voor de ander kwaad.

Die uitspraak hebt u toch wel eens meer gehoord? Als je kiespijn hebt en de tandarts komt met een grote tang aan, je bent bang, maar

uiteindelijk is het voor jou een verlossing. Waar of niet?

Trouwens dat is de enige manier waarop ook een man een verlossing door kan maken. Maar wanneer je gezond en zonder pijn bent en iemand komt met een zelfde tang en een zelfde bedoeling op je af dan begin je onmiddellijk te denken aan de gestapo, Chili en waar men die dingen nog meer pleegt te hanteren.

Goed of kwaad is dus sterk afhankelijk van de wijze waarop en de omstandigheden waaronder iets op je af komt. En dat vergeten de mensen nog al eens.

Trouwens, in die tijd zijn de mensen ook al bezig goede voornemens te maken voor het nieuwe jaar. Zij willen alles beter hebben en doen dan tot nu toe. Maar let wel: de meesten willen het niet zelf het komende jaar wat minder doen opdat een ander gelukkiger kan zijn.

Het resultaat van al die op zich mooie en goed bedoelde gedachten is dus heel vaak alleen maar, dat je de strijd lust bij anderen opwekt. Want normaal, wat voor jou goed is is voor een ander slecht.

Nou, goed dan. Ik geef nog een heel eenvoudig voorbeeld: Roken, zo wordt u gezegd, is slecht voor de gezondheid. Maar stel u nu eens voor dat u de kans heeft om op te houden met roken en ook de kans hebt dit voornemen werkelijk te houden. Wanneer die gedachten uitgaan is het niet zo vreemd dat uw sigarettenboer opeens de p... in krijgt. Want die voelt met uw goede en degelijke voornemen zijn inkomen langzaam verdwijnen.

Juist, zo moet je het bezien. De sfeer rond kerstmis en nieuwjaar betekent alleen, dat je een korte tijd je in een schijnwereld van goede wil hebt begeven, waaruit u weer met een klap ontwaakt. Waarna je blij bent je af te kunnen reageren door kerstbomen en wat je nog meer vinden kunt in brand te steken.

Zo ben je je net aan het afreageren en daar komt iemand je de pret bederven. Geen wonder, dat je, vooral wanneer je geholpen wordt door sinte alcoholicus, hardhandig in het geweer komt.

En wanneer mensen goede gedachten uitzenden is de vraag steeds weer: wat behelzen die goede gedachten dan? Je kunt natuurlijk met alle macht en met zijn allen naar Brejnev gaan denken "bekeer U tot God". Maar die man weet niet precies wat God is. Dus kijkt hij eens in de spiegel en zegt tot zichzelf: ik zie er nog heel goed uit.

De man bekeert zich niet, dus u zegt tot uzelf: die goede gedachten halen niets uit. En toch is de kans groot, dat de man even zozeer met zich te vreden is, dat hij iets milder is gestemd dan anders. Zijn "njet's" klinken minder definitief, minder beslist.

Dat is trouwens nog een overeenkomst tussen Nederland en Rusland: in Rusland is de regeringsleuze njet, in Nederland gemeenlijk pet.

Natuurlijk kun je goede gedachten uitzenden voor de gehele mensheid. Maar dat blijft dan wel vaag, is zeer algemeen. Wanneer je ziet hoeveel onrust er op aarde is begrijp je dat je wel heel erg veel gedachten van vrede uit moet gaan zenden voordat de onvrede ook maar een klein beetje minder wordt.

Dus wat dat betreft: een dergelijke poging werkt gemeenlijk wel, maar zij werkt wel ontzettend langzaam. U had daarbij trouwens nog een mooie uitdrukking: de goede gedachten worden bijeengegaard.

Het spijt mij, maar bij die woorden krijg ik opeens een beeld van een man van de geestelijke gemeentereiniging die de goede gedachten op komt halen.

Er is natuurlijk niemand, die dergelijke gedachten bijeengaat. Zij gaan eenvoudig direkt van een ieder op in de gemeenschappelijke gedachten-sfeer.

En vandaaruit dringen zij mogelijk weer tot andere mensen door.

Maar daarbij moet u toch wel even bedenken, dat het begrip vrede door heel wat mensen anders dan door u zal worden geïnterpreteerd. De een denkt: heja, vrede. Laat dus de anderen maar eens een beetje hun gang gaan. De ander zegt: Vrede. Sla alle anderen tot ze je uiteindelijk wel vrede moeten geven.

Beide reacties kunnen in mensen ontstaan en toch komen zij beiden voort uit de zelfde door u gezonden gedachtenimpuls. Het is duidelijk, dat die gedachtenkracht wel werkt, maar dat de uitwerking vaak heel anders is dan de goedwillende had verondersteld.

Steeds weer goede gedachten uitzenden is natuurlijk best. Maar wanneer u b.v. besluit te samen gedachten uit te zenden naar een politieke figuur dan moet u daarbij zo iemand vooral niet vertellen wat hij moet doen: dat weet hij zelf ook wel en daarom doet hij gemeenlijk iets anders, wat voordeliger en meer haalbaar is.

Zo iemand moet je gewoonweg zich wat gelukkiger laten gevoelen. Een mens die zichzelf gelukkig gevoelt, zal anderen meer geluk gunnen. En wanneer hij anderen meer geluk gunt zijn vele mensen wat gelukkiger en nemen als vanzelf strijdvaardigheid en strijd lust af.

Heb ik nu de vraag hiermede beantwoord of niet? Ik dacht van wel. O, fijn, dank U.

x Stel dat iemand boeken gaat lezen over b.v. esoterie. Dat is ook al konditionering. Zo iemand gaat zich met dat alles vereenzelvigen, gaat dingen zien e.d. Hoe is de structuur van deze persoon, dat hij daartoe kan komen?

- Vergeef mij, dat ik dit op mijn wijze beantwoord. Ik weet dat ik geen grootse spreker ben, maar gemeenlijk ben ik in ieder geval duidelijk.

Wanneer iemand met dergelijke boeken begin, met wijsbegeerte, esoterie of wat dan ook, zo zal hij dit gemeenlijk doen omdat hij het gevoel heeft dat er in en rond hem ergens iets tekort schiet.

Je zoekt zo dus voor jezelf een compensatie. Meestal betekent dit dat je je evenwicht kunt hervinden of behouden door je vast te klampen aan iets wat een ander heeft gezegd.

Die mens heeft een bepaalde gedachtegang, die anders is dan die van andere mensen. Maar juist daarom betekent een bepaalde leer of stelling of praktijk voor zo iemand een houvast.

Je voelt je dus steeds veiliger en zekerder. Maar dat betekent ook, dat je die gedachtegang enz. steeds intenser in je op gaat nemen. En dat houdt in, dat je je bezig houdt met bepaalde voorstellingen beelden, met een bepaald woordgebruik.

Komt u innerlijk hierdoor op de duur innerlijk geheel tot rust dan is de kans zeker aanwezig, dat u ook iets van een grotere werkelijkheid gaat aanvoelen.

Maar hoe vertaalt men dat dan? Doodgewoon: precies in de termen, waarin u hebt leren denken. Dat is toch heel gewoon. Moet je luisteren: Vroeger verscheen hier en daar Astarte, Isis e.d. Vrouwenfiguren dus. Want er waren vroeger ook bedevaartslaatsen.

Zij waren natuurlijk niet zo geïndustrialiseerd als in deze dagen, maar zij waren er, compleet met te dure vrome rommel en al. Dat in hetgeen men gevoelde of zag het beeld van een bepaalde godin verbonden werd was eenvoudig veroorzaakt door het feit, dat de mensen aan dergelijke verschijningen en mogelijke wonderen nu eenmaal op die wijze dachten en hun goden in die vorm meenden te herkennen.

Ga dan eens kijken in de irdes. Daar staat ook een dergelijk beeld. Zouden die oude heidene er ooit komen, dan zouden zij zonder meer in dit beeld een Isis in haar liefelijke gestalte erkend hebben. Maar het komt voort uit het christelijke denken, dus is de verschijning de H. Maagd, de moeder van God.

Je kunt het de mensen niet kwalijk nemen dat zij hun beleving verhalen in de termen van hun denken, geloof en tijd. Maar dat betekent nog niet dat er geheel niets is. Alleen, wat er is wordt door de mensen voorgesteld middels beelden die zij zichzelf maken.

Neem nederlands b.v. Nederland, al die mensen in nederland. De een kijkt bijna aanbiddeend naar den Uyl, die altijd wel twee punten heeft en zeggen: kijk, daar heb je nu een staatsman.

Anderen kijken naar van Agt, die altijd wel weet dat hij tekort kan schieten maar die desalniettemin en in juridische overwegingen meent toch te belangrijk te zijn om de konsekventies te nemen. Die roepen weer: dat is pas een staatsman.

Want de mensen zijn geschoold om te denken in een systeem. Degene die dit systeem naar buiten toe nu maar het beste weet te verkopen is voor hen een staatsman. Wanneer ik die twee zie zitten met niets er naast komt het mij voor als een één van de drie en ben ik geneigd: wil de echte staatsman even opstaan, want ik zie hem niet.

U begrijpt wat ik bedoel. Zo gaat het nu ook met die konditionering waarover uw vraag handelt. Ik zou zeggen: wanneer het systeem van Alice Brily of wie dan ook je helpt om in jezelf beelden te vinden en daar wat kracht en vrede uit te puren, mogelijk een juister inzicht in jezelf en in de wereld, is 't goed voor jou. Wat hindert het dan met welke beelden en in welke taal het staat.

Het betekent niet, dat de leer op zich een waarheid behoeft te zijn, maar het betekent wel dat jij iets te pakken hebt, wat voor jou een echte waarheid kan vertegenwoordigen en helpen die te benaderen. Nou, doe er dan iets mee.

Tegen één ding heb ik echter groot bezwaar: de mentaliteit van mensen die in zich een visioen hebben, dit prompt aan de gehele wereld als de enige waarheid gaan verkondigen en een ieder die anders durft denken het liefst de kop af zouden slaan. Met het gevolg, dat zij de droom en de vrede die zij toch in zich nu zouden moeten kennen geheel verliezen tot zij gekwalde figuren worden als een Torquemada.

U kent u die niet? Dat was een man die lange tijd aan het hoofd stond van de spaanse Inquisitie. Een man die lichamen vernielde om zielen te redden en die zijn eigen ziel verloren heeft doordat hij toch te veel lichamen vernield heeft.

x Ik dacht aan al die mensen die de sias(?) gedachte verkondigen, zowel in Europa als in Amerika.

- Een zichzelf en elkaar konditioneren zie ik daar wel inzitten. Maar wanneer de mensen zo bezig zijn, vinden zij voor zichzelf ook enige compensatie. Alleen door die goede gedachten uit te zenden voel je je minder hulpeloos, ben je wat evenwichtiger en voel je je dus ook iets gelukkiger.

Wanneer je iets gelukkiger, iets meer tevreden bent, zul je anderen wat minder de duvel in jagen en schep je dus ook wat meer vrede op aarde om je heen.

Ik geloof dat wanneer steeds meer mensen op aarde zo werken er toch een ogenblik kan komen, dat zoveel mensen zich iets gelukkiger zijn gaan gevoelen dat zij meer vatbaar worden voor werkelijke harmonie.

Wat nog niet betekent dat een ieder dan opeens zich zal gaan gedragen zoals de beweging die gedachten uitzend dit hoopt. Het betekent wel, dat men meer zal gaan handelen in overeenstemming met het geluk van de mensheid. Ik kan daarvoor natuurlijk ook naastenliefde zeggen, maar dan verwacht u er een gironummer bij. En dat wil ik graag vermijden.

Die mensen doen dus wel iets goeds. Wanneer die mensen lang genoeg door weten te gaan en zichzelf ook minder gefrustreerd gaan gevoelen zullen zij steeds meer vrede en geluk rond zich mogelijk maken, is uiteindelijk meer vrede en geluk op aarde wel verzekerd.

Ik hoop dat dit een voldoende antwoord is. Sias doet mij overigens denken aan de CIA sisters in een nieuw jasje en dat lijkt mij weer bedenklijk. Want ik ken die groep niet.

Ons is lang geleden gezegd, dat wij in onze meditatie ook het woord vrede moeten inlassen. Kunt u hierover iets meer zeggen?

Weet u, wat vrede is? De aanvaarding van hetgeen bestaat met de zekerheid, dat je er nog iets beters van kunt maken zonder daarbij een ander geweld aan te doen.

Mditeer je en breng je die elementen daarin, dan vindt en geef je rust. En wanneer maken de mensen de grootste stomiteiten? Wanneer zij haast hebben, wanneer zij niet rustig zijn.

Wanneer je de mensen gerust laat komt er heel vaak nog wel iets zinvols uit. Maar wanneer je probeert ze op te jagen naar het goede produceren zij alleen de ene flater na de andere. Vandaat dat er zoveel enormiteiten worden begaan in deze dagen: de mensen zijn veel te veel gejaagd.

Kijk maar eens naar sommige ambtenaren in deze tijd, die proberen beter te zijn dan een komputer met het gevolg, dat zij de mentaliteit van een komputer tonen gekoppeld aande productiviteit van een mens. Wat vervelend is voor iedereen.

Vergeef mij, ambtenaren hier aanwezig. Sommigen van u zijn zeer sociaal bewogen, maar hoe meer u sociaal bewogen bent, hoe minder ambtelijk u zich nog kunt gedragen, dus kijk uit, want anders krijgt u er nog last mee ook.

Vrede betrokken in een meditatie betekent, dat je vrede zoekt voor en in jezelf. Maar wanneer je die dan vindt ben je ook geen tegenstelling meer voor de rest van de wereld.

Vrede is: na een gevecht de vuisten laten vallen en tot de tegenstander zeggen: kom joh, laten wij eerst de schade herstellen en een glaasje bier gaan drinken.

Wanneer je met die mentaliteit de wereld benadert zijn de tegenstellingen daarin niet meer zo onoverbrugbaar. Politiek gezien "het betekent dat een zeer gespannen problematiek op het ogenlik bespreekbaar is geworden, zij het alleen in de regio." Wat dan gewoon betekent, dat het bijna knokken geblazen was, maar dat men er eerst nog eens over wil praten. Iets, wat men natuurlijk alleen in de provincie kan doen, want in de steden moet je het toch al zozeer aangetaste gezag hoog houden met alle middelen.

En toch: gezag, dat met geweld gehandhaafd moet worden bestaat in feite al niet meer, omdat waar gezag berust op wederkerige aanvaarding. Opgelegd met geweld is het macht zonder werkelijk gezag.

Laat mij het zo zeggen: een agent met een knuppel vertegenwoordigt niet meer een werkelijk bestaand gezag, maar is alleen een slagvaardige diender. Waarbij het altijd weer de vraag blijft, wie hij dient.

Zo zie ik dat. En wat die vrede betreft: denk aan vrede, voel vrede en je kunt gemakkelijker de vrede met anderen bewaren. Dus: bij meditatie ook de vrede betrekken.

Nog een punt: wanneer je als mens voortdurend bezig bent met het hiernamaals en je doet niets in je eigen wereld, wat bereik je dan in feite? Niets. Dan kun je beter je met je eigen wereld bezighouden, want in onze wereld komt u toch terecht. Als je op aarde geboren wordt begin je dood te gaan en wanneer je dood bent begin je pas goed te leven.

Houdt er rekening mee en vergeet je eigen wereld niet. En daarmee eindig ik.

Ik wens u een goede avond en een aanvaardbaar nieuw jaar.

d.d. 9 januari 1981

(vragen eerste deel en tweede deel bekort.)